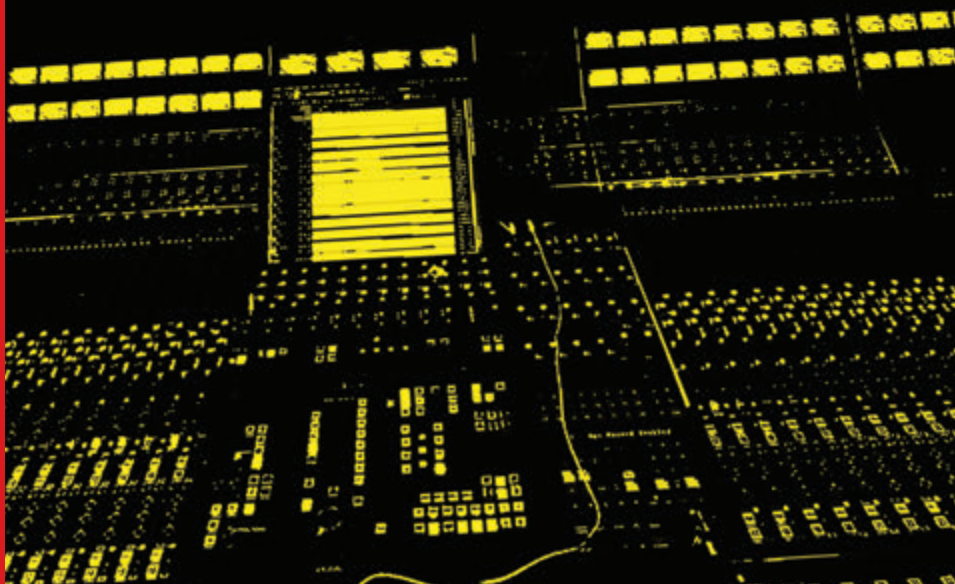

Ελένη Φυσέκη

Το Φάλτσο Μικρόφωνο

Μια αφήγηση για
φίλους, φίρμες, φήμες
κι έναν φόνο

εκδόσεις
"ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

Το φάλτσο μικρόφωνο

Συγγραφέας: Ελένη Φυσέκη
Τίτλος: Το φάλτσο μικρόφωνο
© Ελένη Φυσέκη και Εκδόσεις «Πικραμένος»

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017
ISBN: 978-960-6628-91-7

Φωτογραφία της συγγραφέα: Σήφης Γερακιανάκης

Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Καραδήμας

Επεξεργασία κειμένων / Σελιδοποίηση: Μαρία Αντωνιάδη

Εξώφυλλο: Μιχάλης Σιγάλας

Εκτύπωση / Βιβλιοδεσία: Ταχυεκτυπώσεις – Γραβάνης ΕΠΕ
E-mail: info@tachytypo.gr

Π. Γκότσης & Σία ΕΕ
Ρήγα Φεραίου 19-21, 262 23 Πάτρα
Μαιζώνας 20-22, 262 23 Πάτρα
Τερψιθέας 2, 264 42 Πάτρα
Τηλ.: 2610 432.200, Fax: 2610 430.884
E-mail: yapi@yapi.gr
Internet: www.yapi.gr
Facebook: Εκδόσεις Πικραμένος

Ελένη Φυσέκη

Το φάλτσο
μικρόφωνο

Κεφάλαιο

1

ΔΕΝ ΕΚΑΝΕΣ ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΗΡΘΕΣ. Βλέπεις, δεν είμαι εγώ ο άνθρωπος που ψάχνεις. Εσύ χρειάζεσαι κάποιον να σε καθοδηγήσει. Όχι απλώς συμβουλές, σωστά; Δεν είμαι εγώ ο κατάλληλος.

Το μόνο που μπορώ να σου προτείνω είναι να πας στην αστυνομία ή να προσλάβεις ιδιωτικό ντετέκτιβ. Αυτοί ξέρουν να χειρίζονται τέτοιες υποθέσεις.

Όχι, θα προτιμούσα να μη μου πεις τι σε απασχολεί. Δε θέλω να ξέρω. Πίστεψέ με, κάποιες φορές είναι καλύτερα να μη γνωρίζει κάποιος. Γιατί, αν μάθει, αρχίζει να αναρωτιέται. Και ψάχνει, ρωτά, μαθαίνει, ανακαλύπτει... Οπότε, ξαφνικά, χωρίς καλά καλά να το καταλάβει, βρίσκεται μπλεγμένος. Γι' αυτό σου λέω ψάξε για επαγγελματία.

Ναι, ξέρω τι σου είπε ο φίλος μας, αλλά έκανε λάθος. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

Είσαι επίμονος. Ωραία, θα σου εξηγήσω το λόγο. Μπορεί έτσι να «φυτρώσει» και λίγη λογική μέσα στο κεφάλι σου και ν' αλλάξεις γνώμη. Θα πάρει αρκετή ώρα, οπότε καλό θα ήταν να παραγγείλεις ποτό. Ή μάλλον μπουκάλι.

Βασικά, όταν ξεκινά μια τέτοια ιστορία δεν ξέρεις ποτέ πώς θα καταλήξει, ούτε με ποιον τρόπο θα τη θυμάσαι μετά. Εγώ, για παράδειγμα, δεν έχω καλές αναμνήσεις. Δε γελάω με την περιπέτειά μου. Ίσως οφείλεται στο γεγονός πως είναι αρκετά πρόσφατη. Δεν ξέρω, ίσως ύστερα από είκοσι χρόνια να βλέπω διαφορετικά τα πράγματα. Υπήρχαν στιγμές που τρόμαξα. Όχι απλώς τρόμαξα, τρομοκρατήθηκα.

Και όχι μόνο για μένα. Αν δεν το νιώσεις έστω μια φορά, δεν μπορώ να σ' το εξηγήσω. Σαν κάποιος να τρυπάει το στομάχι σου μ' ένα σπαθί. Και σαν να μη φτάνει αυτό, να το στρίβει κιάλας όσο περνά η ώρα.

Καλά, δεν ήταν πάντα έτσι, δεν είμαι και τόσο χέστης, αλλά υπήρξαν τέτοιες στιγμές. Όταν βρίσκεσαι κυνηγημένος, το μόνο που σκέφτεσαι είναι πόσο λάθος έκανες που ανακατεύτηκες. Και πόσο μαλάκας είσαι. Μη σου πω ότι αυτό είναι που περνά απ' το μυαλό σου πρώτο...

Θέλω να πω πως, αν γυρνούσε ο χρόνος πίσω και ήξερα όσα ξέρω τώρα, δε θα είχα ασχοληθεί καθόλου. Τουλάχιστον θα είχα γλιτώσει μία δολοφονική απόπειρα. Δεν είναι και λίγο αυτό, όπως και να το κάνεις.

Αλλά περίμενε. Καλύτερα να ξεκινήσω απ' την αρχή. Οι μεγάλες ιστορίες πρέπει να έχουν και εισαγωγή. Συγχώρα με αν παρεκκλίνω πότε πότε απ' το θέμα. Πρώτη φορά θα πω ολόκληρη την περιπέτειά μου σε κάποιον. Ακόμη κι αυτός που σ' έστειλε ξέρει μόνο ένα μέρος της. Φταίω κι εγώ. Τα ωραιοποίησα λίγο τα πράγματα όταν του τα αφηγήθηκα. Κι εδώ θα πρέπει ν' απολογηθώ γι' αυτό —αν και σε κανέναν δεν αρέσει να φαίνεται χαζός.

Τέλος πάντων, κατά βάση πρόκειται για μια αστυνομική ιστορία. Κι αυτό είναι ένα πρόβλημα από μόνο του, διότι δεν είμαι αστυνομικός ή κάτι παρόμοιο. Ηχολήπτης είμαι. Το λες και άσχετο με το αντικείμενο. Έως και πολύ.

Κάπου έχει πάρει το αυτί μου ότι η αστυνομία έχει ηχολήπτες που ασχολούνται με τα ασύρματα μικρόφωνα τα οποία χρησιμοποιούνται σε παρακολουθήσεις, αλλά δεν είδα ποτέ προκήρυξη για προσλήψεις. Βέβαια μπορεί αυτά να γίνονται μόνο στις ταινίες. Δεν ξέρω.

Όχι πως θα γινόμουν αστυνομικός ποτέ. Δεν είχα τέτοια όνειρα. Το μόνο που με ενδιέφερε ήταν η μουσική.

Περίμενε, θα το πιάσω από αλλού.

Την περίοδο της ιστορίας ήδη δούλευα ως ηχολήπτης

αρκετά χρόνια. Κυρίως σε μαγαζιά με ζωντανή μουσική. Μπουζούκια δηλαδή ή μουσικές σκηνές. Έχω περάσει από πολλά και διαφορετικά μέρη. Από τελειωμένα σκυλάδικα έως έντεχνα και μέταλ συναυλίες. Πίστεψέ με, μικρή διαφορά έχουν ως προς τη δουλειά μου. Ένα μικρόφωνο είναι μόνο ένα μικρόφωνο, είτε το βάλεις μπροστά σε μια ηλεκτρική κιθάρα είτε μπροστά σε κλαρίνο. Έχω βρεθεί σε μαγαζιά στην Αθηνών–Κορίνθου για αρπαχτή με γνωστή «αιοιδό» του ελληνικού πενταγράμμου και την επόμενη μέρα για συναυλία στο Ηρώδειο. Έχω γνωρίσει ανθρώπους που κατέληξαν στα αζήτητα, ενώ θα έπρεπε να βρίσκονται στα καλύτερα θέατρα και να αποθεώνονται από κριτικούς και κοινό. Έχω γνωρίσει ανθρώπους χειρότερους από τσατσά σε μπουρδέλο να παριστάνουν τους καλλιτέχνες σε αρχαία θέατρα. Τέλος πάντων, αυτά είναι λίγο άσχετα. Ο ηχολήπτης σπάνια κρίνει καλλιτεχνικά εκείνον με τον οποίο συνεργάζεται. Δεν πληρωνόμαστε γι' αυτό. Και σπάνια ηχολήπτης έχει την άνεση να επιλέξει με ποιους θα δουλέψει. Ειδικά τώρα με την κρίση δεν υπάρχει η δυνατότητα επιλογής. Επί της ουσίας, όποιος έχει δουλειά είναι τυχερός.

Τα τελευταία χρόνια η τύχη φάνηκε να μου χαμογελά. Βρέθηκα να δουλεύω με έναν αρκετά επιτυχημένο καλλιτέχνη, ο οποίος δεν ήταν από εκείνους που σε κάθε σεζόν αλλάζουν μουσικούς και συνεργάτες. Προσπαθούσε να έχει μια σταθερή ομάδα γύρω του. Εγώ ήμουν μαζί του επί τρεις σεζόν. Ευτυχώς δηλαδή, γιατί αυτό σήμαινε ότι είχα σχεδόν «σταθερή δουλειά». Στο επάγγελμά μας δεν υπάρχει ο όρος έτσι κι αλλιώς, αλλά ήταν ό,τι πιο κοντινό μπορούσα να βρω. Σ' εμάς δηλαδή που κάνουμε συναυλίες. Οι ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί ηχολήπτες είναι αλλιώς. Εμείς μπορεί κάθε μέρα να βρισκόμαστε αλλού. Όπως καταλαβαίνεις, ήμουν κωλόφαρδος. Οι ένδοξες μέρες του παρελθόντος έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Κάποτε δουλεύαμε πέντε ή και έξι μέρες. Πολλές φορές στα ρεπό μας είχαμε συναυλία. Θυμάμαι παρακαλούσαμε για ρεπό και μερικές μέρες ξεκούρασης.

Τώρα τα μπουζούκια δουλεύουν συνήθως ένα διήμερο κι αυτό με το ζόρι. Στην ουσία, για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, η μουσική είναι μιας πρώτης τάξης δεύτερη δουλειά για πολλούς.

Όχι για μένα. Εγώ δεν ξέρω να κάνω κάτι άλλο. Η επόμενη μου διέξοδος θα ήταν οικοδομή ή εργοστάσιο, αλλά όλ' αυτά ανήκουν στα φαντάσματα του παρελθόντος. Υπάρχουν μόνο σαν ονόματα. Δωράκι από τους φίλους μας τους Ευρωπαίους... Άλλη επιλογή η δουλειά γραφείου. Πρώτον δεν έχω τα προσόντα και δεύτερον, αν με βάλεις σε γραφείο, θα τρελαθώ. Άλλοι κώδικες επικοινωνίας, που δε γνωρίζω. Το μόνο που ξέρω να κάνω είναι να παίζω μουσική και να ρυθμίζω ηχεία και μικρόφωνα. Οπότε ήμουν αρκετά ικανοποιημένος που δούλευα σε μαγαζί, έστω και για ένα τριήμερο την εβδομάδα. Το μεροκάματο επίσης ήταν αρκετά καλό, ανώτερο του μέσου όρου. Τα πήγαινε καλά ο συγκεκριμένος τραγουδιστής και τον καλοπλήρωναν. Τα «έφερνε», που λέμε. Και μαζί με το βασιλικό ποτίζεται κι η γλάστρα, δηλαδή εμείς, η ορχήστρα του. Έτσι είναι αυτά. Πάνε σετ με τη δημοφιλία του καλλιτέχνη.

Σου τα λέω γιατί εσύ εργάζεσαι σε γραφείο, αν δεν κάνω λάθος. Σταθερό ωράριο πέντε μέρες την εβδομάδα, σωστά; Ε, καμία σχέση. Εμείς είμαστε διαφορετικοί. Κι έχει να κάνει και με την υπόθεση, όπως και μ' αυτούς που πρωταγωνιστούν.

Προσπαθώ να σου εξηγήσω πώς δουλεύουμε για να μπεις λίγο στο κλίμα.

Είχαμε μείνει στο μέρος, εκεί που έγιναν όλα. Δουλεύαμε Αθήνα, κι όταν τελείωσαν οι προγραμματισμένες εμφανίσεις για το χειμώνα, ο βασικός τραγουδιστής, ο Πάνος Καστώρης, μας ανακοίνωσε ότι έκλεισε δουλειά για το σχήμα στη Θεσσαλονίκη. Παλιότερα θα χαιρόμουν, καθώς η πρόταση θα σήμαινε περισσότερα λεφτά, αλλά, όπως σου είπα, όλ' αυτά είναι περσινά ξινά σταφύλια.

Κανείς δεν είπε όχι, φυσικά. Δεν το συζητάς καν. Δεν υπάρχει «όχι». Όπου σου πει ο καλλιτέχνης πηγαίνεις. Αν κάνει το λάθος μουσικός ή ηχολήπτης και πει «Εγώ δεν μπορώ να έρθω τώρα γιατί έχω να κάνω το χ, ψ, ω για δύο βδομάδες», τελείωσε. Πήρε πόδι από την ορχήστρα. Θα πάνε άλλον κι αυτός πάει, το έχασε το τρένο. Ξέρεις πόσες σχέσεις, πόσοι γάμοι έχουν χαλάσει έτσι; Πολλές. Δε φταίνε οι μουσικοί εδώ. Ήξεραν πού έμπλεκαν οι κυρίες. Τέλος πάντων...

Έτσι λοιπόν ανεβήκαμε κομβόι Θεσσαλονίκη, όπου μάθαμε ότι το καλό αφεντικό μας, ο πασίγνωστος Σαλονικιός επιχειρηματίας που μας ήθελε για το μαγαζί του, ήταν διατεθειμένος να πληρώνει ξενοδοχείο μόνο για τις μέρες που θα δουλεύαμε εκεί και όχι για τις υπόλοιπες. Τις υπόλοιπες ας κόβαμε το λαιμό μας. Αυτό δεν ίσχυε για τον καλλιτέχνη φυσικά. Του νοίκιασαν βίλα σ' ένα ωραίο καταπράσινο προάστιο. Εμείς ήμασταν η πλέμπα που θα έπρεπε ή να πηγαίνοερχόμαστε Αθήνα–Θεσσαλονίκη ή να πληρώσουμε κατάλυμα από την τσέπη μας. Τελικά μας έβαλαν σ' ένα ξενοδοχείο όλους μαζί και ξεκινήσαμε πρόβες, κάτι που δε μ' ενθουσίασε ιδιαίτερα, έλπιζα ότι δε θα ήταν απαραίτητες. Μάλλον ο επιχειρηματίας σκέφτηκε πάλι το κόστος. Το καλλιτεχνικό πρόγραμμα στην Αθήνα περιλάμβανε τουλάχιστον άλλους εννιά τραγουδιστές εκτός από τη φίρμα μας. Προτίμησαν, λοιπόν, να μην τους κρατήσουν όλους, αλλά να προσλάβουν παιδιά από τη Θεσσαλονίκη. Έτσι δε θα πλήρωναν διαμονή. Ίσως τα μεροκάματα να ήταν σε κάποιους χαμηλότερα, δεν μπορώ να ξέρω, υποθέσεις κάνω. Επίσης στην Αθήνα υπήρχε ένα γνωστό γυναικείο όνομα που εμφανιζόταν στο μαγαζί μαζί με τον Καστόρη. Δεν ήρθε μαζί μας. Άλλαξαν και ακόμη δύο μουσικοί που δεν ανήκαν στο βασικό σχήμα και ήταν στην ουσία για το σόου. Ήταν δύο κρουστοί που συνόδευαν τον καλλιτέχνη σε τρία τέσσερα τραγούδια του, μαζί με το μόνιμο κρουστό και τον ντράμερ του.

Όρθιοι στη σκηνή για να γίνει τζέρτζελο. Συχνά πυκνά μάλιστα τους πειράζαμε για αυτό. «Την καλύτερη δουλειά κάνατε. Τρία τραγουδάκια κι αντίο», τους λέγαμε.

Κάπως έτσι, όταν πήγαμε Θεσσαλονίκη, εκείνοι βρέθηκαν χωρίς δουλειά. Ας μην είμαι σκληρός όμως. Μεταξύ μας, κι εγώ για τρία τέσσερα τραγούδια δε θα έφερνα μουσικό από άλλη πόλη. Γεμάτη είναι η Θεσσαλονίκη από κρουστούς. Το κακό ήταν πως με καινούργιους μουσικούς, καινούργιους τραγουδιστές και τα σχετικά έπρεπε να γίνουν πρόβες από την αρχή... Και σου λέει μετά κι ο μαέστρος: «Να μην αλλάξω και τέσσερα, πέντε, έξι, εφτά, πενήντα εφτά σημεία που δε μου άρεσαν στο πρόγραμμα της Αθήνας; Σκάστε και παίξτε».

Μη νομίζεις ότι γκρινιάζω. Απλώς οι πρόβες δεν πληρώνονται. Και φαντάσου τώρα να δουλεύεις τζάμπα σχεδόν ένα μήνα σκεπτόμενος «Θα πληρωθώ;», δηλαδή στο «θα» γενικώς. Στο μεταξύ τα έξοδα τρέχουν, αλλά οι μαγαζάτορες στ' αρχίδια τους. Σου λένε «Σου πληρώνουμε ξενοδοχείο. Τι παραπάνω θέλεις;». Ο καλλιτέχνης να είναι ευχαριστημένος μόνο και τίποτα άλλο. Άντε, ανοίγει κάποια στιγμή το μπουρδέλο. Κι ύστερα από δυο βδομάδες εμφανίζεται το αφεντικό και σου λέει «Μειωμένη προσέλευση κοινού. Δε βγαίνω» και το κλείνει. Ε, δε θα αισθανθείς μαλάκας; Πίστεψέ με θα το νιώσεις, και πολύ μάλιστα. Θα 'ναι μεγάλο το αγγούρι στον κώλο και θα το νιώσεις καλά. Και ναι, έχει συμβεί, δεν το βγάζω απ' το μυαλό μου, πολλές φορές, όχι μια και δυο. Αν είσαι τυχερός, μπορεί να πάρεις κάποια προκαταβολή. Ή πότε πότε στις πρόβες να έρχονται τίποτα πίτσες ή σουβλάκια... Αλλά ακόμη κι αυτό έχει να κάνει με το πόσο τσιφούτης είναι ο τραγουδιστής και το μαγαζί. Μου έχει τύχει δωδεκάωρη και δεκαεξάωρη πρόβα που το μόνο που μας κέρασαν ήταν καφές, φραπέ εννοείται. Όποιος ήθελε χλιδές και καπουτσίνους πλήρωνε.

Πάλι ξέφυγα απ' το θέμα. Σου το ξαναλέω: Θέλω να σε

βάλω λίγο στο κλίμα πριν αρχίσω την ιστορία μου. Όλα πήγαιναν καλά στην αρχή. Γνωρίσαμε τους νέους συνεργάτες κι ετοιμαστήκαμε για την πρεμιέρα που έγινε με κάθε φαντασμαγορία και με όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να τραβάνε πλάνα. «Πανικός στην πρεμιέρα του Πάνου Καστώρη». «Βούλιαξε η συμπρωτεύουσα». «Sold out το πρώτο τριήμερο ο βασιλιάς της πίστας». Ειδικά με το τελευταίο γέλασα πάρα πολύ. Οι δημοσιογράφοι των κουτσομπολιστικών κωλοφυλλάδων που καλύπτουν μπουζούκια δε φημίζονται πάντα για την εγκυρότητα των πληροφοριών τους. Πράγματι, το μαγαζί τριήμερο θα άνοιγε (Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο) αλλά την εβδομάδα της πρεμιέρας για πολλούς λόγους ανοίξαμε Παρασκευή. Διήμερο δηλαδή. Γνώριζα εκείνη που είχε γράψει το ρεπορτάζ και έκανε το διήμερο τριήμερο. Χαζοβιόλα. Πρώτο τραπέζι πίστα σε όλες τις μπουζουκλερί. Αναρωτιόμουν πραγματικά αν πληρωνόταν με τζάμπα τραπέζια και κέρασματα. Δεν ξέρω, είναι μερικοί άνθρωποι που μόλις ακούγεται το όνομα κάποιου διάσημου σεληνιάζονται και τρέχουν προς τα κει. Λες κι έχει μαγνήτη. Δεν το κατάλαβα ποτέ αυτό, να σου πω την αλήθεια.

Μην τα πολυλογώ, ανοίξαμε μετά βαΐων και κλάδων και πολλών προπληρωμένων πανεριών με λουλούδια, ώστε να γίνει ο σωστός σαματάς, και δουλέψαμε και Σάββατο. Μετά είχαμε ρεπό ως την επόμενη Πέμπτη, με μια πιθανή πρόβα την Τετάρτη, που όμως δεν έγινε ποτέ. Ξεκούραση.

Οι περισσότεροι από μας γύρισαν Αθήνα. Εγώ έμεινα. Είχα ένα φιλαράκι που είχα κάμποσο καιρό να δω. Με φιλοξένησε κιόλα κι ήμουν χαλαρός. Βαριόμουν και να κατηφορίσω —δεν είχα λόγο να κάνω τη διαδρομή. Τη μηχανή μου την είχα ανεβάσει από τις πρόβες, αλλά δεν είναι για να κάνω Αθήνα–Θεσσαλονίκη συνέχεια.

Έως την Πέμπτη επικράτησε ησυχία. Ούτε καν χτύπησε το τηλέφωνό μου και ήμουν ευγνώμων γι' αυτό. Όλα ξεκίνησαν εκείνο το απόγευμα.